

SKUGGBOXAREN

Än
så länge
har jag
inte kastat
in handduken
i kampen
om mästarbältet
med mig
själv.

GATUPREDIKANT

Det som provocerar mig mest är passiviteten. Alla människor som går runt och bökar i skiten som svin när de kunde dyrka varandra som Shiva och Kali i Kärlekens tempel. Det gör mig så fruktansvärt låg att gå ut på stan och se alla som krälar som ryggradslösa djur i en kloak när de kunde sväva som Albatrossar med huvuden av eld i rymden. Det är som om Poesin i våra själar måste asfalteras med DN-trycksvärtans gråa asfalt, som om vi skall skämmas över den överjordiska skönheten i våra drömmar och indoktrineras av massmediernas och skolornas auktoriserade lobotomi till att se ner på våra visioner av passionens paradiset och den reservationslösa friheten som hägringar av lögn och förbannad dikt i slaveriarbetets öken. För mig är det som att leva med trycket från ett stort tomrum och vakuum omkring mig som med en vampyrs rabiesdrägländande törst suger musten och kraften ur mig och lämnar efter sig poesins vingårdar som en masskyrkogård av tomma skal och målar över de glödande regnbågarna i själen med hjärntvättande vit färg som fräter som syra. Och jag förstår inte varför, varför vi uppfostras till att krypa och kräla istället för att flyga? Det är obegripligt, sinnessjukt, som om alla låste in sig i varsin glasburk med unket diskvatten istället för att leva lyckliga tillsammans i samma

hav som bröder och systrar i det Nya Atlantis.
Istället möter jag mumier i svarta dödsmasker
som rabblar upp diarrérika grodor och
korsfästelsefilosofi på löpande band och murar
ihop sina Sisyfosstenar till en dödsdyrkande
pyramid från vars topp man kan se ut över
öknens horisonter av frigiditet och impotens,
ett vitt blad över vilket askan lagt sig som
en liksvepning och allt stannat upp i Rigor
Mortis inför avgrundens Medusablick och
alla människor blivit statyer i ett petrifierat
Paradis eller en utbuad loppcircus i en
sadistgudomlighets iskalla händer och all konst
och kultur något Scheherazade uppfinner för
att inte bli halshuggen av den oundvikliga
skymningsnattens giljotin.

METAFYSISKT DELIRIUM

Sömnens gudinna vakar över mig med sin ringprydda hand och jag ser ut över världen med ögat i Mimers brunn som om jag stod på taket av himlens och helvetets hotell och drack av vattnet ur Styx fontän med mitt ansikte indränkt i jungfru Marias tårar... Väntande i öknen på ett pingstunder, seende upp mot solen som på en beslöjad kvinna, ett Isisansikte, följande molnen med den evige främlingens blick, Ahasverus tvåtusenåriga ögon, sittande lugn, dubbelexponerad, bredvid mig själv som vid randen av en vulkan fylld av blåa blommor, blommor från en preatlantisk epok som numera bara möter oss i form av vidsträckta, av meanderslingrande floder fyllda, drömlandskap, eller fossiler som utstrålar en egendomlig arktisk kyla, men samtidigt gnistrar som diamanter... Och jag dansar, inkarnerad av andar, på min inre, spegelblanka sjö, och i mitt huvud utvecklar sig heliga skrifter som om jag läste böckerna i Alexandria som brann ner och ägde tillträde till den här planetens alla underverk som en eldfågel som vilar i mästaren Maitreyas hand innan den lämnar den med samma andäktiga vingslag som fyllde Orfeus själ när han återfann Eurydike i underjorden och kunde gå över de eleusinska fälten med fotsulor av vind, i gudalik levitation, med shamankronan på sitt huvud som

rymmer lika många totemdjur som den osynliga världens Noaks ark, när vi, de nya människorna, de taklösa höjdernas och de bottenlösa djupens kungar och drottningar, sitter med våra ådror fyllda av eteriskt blod, och dricker gravöl över den gamla saturniska epoken... I rembrandtdunklet upplysta av Venus eld och illuminerade inifrån av Osiris stjärntäckta handflator, var och en med sin speciella förmåga att förvandla bly till guld, beskyddade av Hermes Trismegistus, överjordiska som om våra kroppar var gjorda av solstrålar och ändå underjordiska som de första kristnas facklor, vandrande i total, transparent andlighet bortom rummet och tiden, bevingade Buddhor i den stjärnklara luften som är fylld av en skir akvarellglittrande väv droppande av helig sav från till ädelstenar petrifierade träd i regnbågslysande skogar som vaknat som genom ett trollslag där själens fåglar sitter med utbredda vingar färdiga att lyfta bort den falska förklädnaden från jordens yta och avslöja den stora rubinen, det nya, av alkemi förvandlade helvetet, det paradiset som sattes i brand och som vi drevs ut ifrån, ett sublimerat Kama Loka, i vars miljoner svalkande lågor vi kan leva som salamandrar vaccinerade mot eld utan någon annan plikt än att fylla världen med ljus som himlens stjärnor.

SKRÄPKULTUR

”Beyond freedom and dignity”

B.F. Skinner

Jag är trött
på alla som upphöjer
det triviala till kult
och förlöjligar allt som inte
besjålas av något annat än lättköpt,
publikfriande kommersialism som
pretentiöst och patetiskt, all denna
tuggummituggande Walt-Disneykultur.
Jag är trött på alla karaokesjungande
Ken-och-Barbiedockor, platinablond
bimboglamour och happy-hooker-plutande
botoxläppar, alla dessa produktplaceringar
som sprids ut som förgylld hundskit i
vartenda TV-program och dagstidning,
all denna manipulativa, folkföraktande
skräpkultur, denna korvstopppning med
”Have a coke and a smile” och ”happy meals”,
denna glorifiering av antirynkmedel, fettsugning
och schampo, all denna falskt leende reklam för
stringtrosor, tangakalsonger, kompaktpuder och
brun-utan-sol-krämer som får vemsomhelst att
likna Paris Hilton eller schlagerdräglande
pojkbänd i fläskfiléfrillor som står på piedestal
i någon McDonaldsponsrad TV-studie eller på
dassrulleomslaget till någon tonårstidning,

alla primatfördummande dokusåpor, hemma-
hos-reportage från förljugna dockhem,
lavemangliknande talkshows och
kappsimningar i kloaker fyllda med bullshit,
all denna durkdrivna cyniska retorik vars
främsta målgrupp är ryggradslösa nickedockor
som, om de inte står och niger och bockar
utanför ett ineställe eller i autografkön till
någon plastikopererad hollywoodkändis, ligger
ihopsjunkna som potatissäckar i soffan och
zappar mellan pay-per-view-kanalerna, den
hjärntvättande broilertvångsmatningen, som
hypnotiserade, blint hit-och-dit-dirigerade
spargrisar i en djungel av blodsugande löss,
råttor kastade mellan lekande kattassar eller
pavlovska hundar gående i hungerhallucinerande
cirklar dräglade efter nya pudersockrade
köttben som bigbrothermarionetter
på en gigantisk, socialdarwinistiskt
människoföraktande,
fascistkennel.

UNDERGROUNDPOET

Om
samhället
föraktar dig
kan du utan självförakt
och samvetskval förakta det
tillbaks.
Att slå tillbaka
är om man är helt ensam
som en fritänkare bland bokstavstrogn,
en kättare bland idel ortodoxa eller
en mot hundra lättare sagt än gjort.
Men du kan möta deras föraktande blickar
med en blick som inte viker undan,
som aldrig vänder andra kinden till,
som talar om för dem att deras stenar och
spottloskor inte når fram till dig, att de
aldrig träffar dig i hjärtat och även om
de sårar dig och får dig att vackla inte rubbar
din självkänsla och självrespekt en tum,
att du, hur mycket de än förnedrar, förtrycker
och hånar dig, aldrig kommer att skriva på deras
slavkontrakt,
erkänna materialismens seger över anden och
kapitulera,
bli en i flocken av kuschade medlöpare,
en av de mutade och köpta,
en av dem.

HÄGRINGEN & BLOMMAN

Innan
öknen
kan
blomma
måste
hägringen
förvandlas
till en
oas.